

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: **A. B. W.**, nar., st. příslušnost I. t. č. zajištěn v
zastoupen: Organizace pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 1501, Praha 9

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje,**
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se
sídlím
Kounicova 24, Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2019, č. j. KRPB-10712-19/ČJ-2019-060022-Z,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jimž byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, tj. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“), a to na dobu 33 dnu do okamžiku omezení osobní svobody od 13.1.2019 do 14.2.2019.

II. Žaloba a její doplnění

2. Žalobce namítal, že žalovaná porušila § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, § 179 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaná rovněž porušila § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 50 odst. 4, § 52, § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalovaná rovněž porušila čl. 3 odst. 2 a čl. 17 Dublinského nařízení a čl. 3, 5 a 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

3. Žalobce své námitky skutkově konkretizoval tak, že D. R. (věc řešena u zdejšího soudu pod sp. zn. 32 A 9/2019) se nachází v 6 měsíci těhotenství. Tato skutečnost však nebyla v napadeném rozhodnutí zohledněna.

4. Žalobce dále namítal, že před zajištěním se měla žalovaná důkladně zabývat dostupnými alternativami, zejména možností umístit rodinu do nevězeňského zařízení v Příjímacím středisku v Zastávce u Brna, které v minulosti k umísťování zajištěných cizinců s rodinami sloužila a je tedy faktickou alternativou k detenci (žalobce zde odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2015, č.j. 1 Azs 39/2015-28).

5. Žalobce se dále zabýval hodnocením materiálních podmínek v ZZC Bělá-Jezová. Zdůraznil, že při zohledňování přiměřenosti zajištění je třeba vycházet z toho, že žalobce i D. R. pobývají a všechny aktivity vykonávají v zařízení primárně vězeňského typu s nemožností jej opustit dle vlastní vůle a se silnou přítomností bezpečnostních složek. Odkázal i na závěrečné stanovisko Veřejné ochránkyně práv ze dne 8.6.2017, podle něhož došlo v ZZC k řadě pozitivních změn, avšak jsou zde stále přítomny mnohé bezpečnostní prvky. V současné době o stavu ZZC neexistuje novější zpráva, než je tato. Silná přítomnost bezpečnostních prvků a složek má pak negativní dopad na psychické zdraví žalobce, a to s ohledem na předchozí zkušenost s pronásledováním. Žalovaná však nijak jeho psychický stav nehodnotila. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva proti Francii, v nich byla posuzována zařízení relativně vyhovující pro pobyt s dětmi a i přesto bylo shledáno porušení čl. 3 Úmluvy.

6. Další žalobní bod směřoval proti neexistenci účelu zajištění s ohledem na nemožnost Dublinského předání do Rumunska. Žalobce uvedl, že úkon zajištění je spjat se svým účelem, což je předání do státu vázaného Dublinským nařízením. Pokud neexistuje účel, tj.

reálná možnost předání uskutečnit, pak zajištění pozbývá svého smyslu a stává se nezákonným (odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 12/2009-61 ze dne 15.4.2009 a usnesení Rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 79/2010-150 ze dne 23.11.2011). V případě žalobce pak nemůže být naplněn účel zajištění, neboť předání nemůže být realizováno, protože by bylo v rozporu s českým právním řádem i mezinárodními závazky ČR. Žalobce citoval čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení a odkázal na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci Tarakhel proti Švýcarsku a M.S.S. proti Belgii a Řecku. Žalobce namítal, že v případě jeho a D. R. byla žalovaná povinna se zabývat, zda jejich navrácení do Rumunska nebude znamenat porušení čl. 3 EULP, resp. článku 4 LZPS, a to především s ohledem na přijímací podmínky, kterým by v případě návratu čelil. Žalobce k tomu uvedl, že na základě osobních zkušeností se domnívá, že v Rumunsku dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a podmínkách přijetí žadatelů a rovněž hrozí vyhoštění zpět do Iráku. V Rumunsku byly velmi špatné podmínky. V Rumunsku je zaregistrována jejich žádost, avšak za celou dobu pobytu jim od rumunských úřadů nepřišlo jediné písemné vyrozumění ohledně jejich žádosti. Nikdo s nimi neabsolvoval vstupní pohovor. Rovněž panovaly velmi špatné materiální podmínky, žili v táboře, kde nebyl přístup k pitné vodě. Opakovaně jim vyhrožovala rumunská policie, která je v noci vozila na hranice a chtěla, aby identifikovali převaděče a místo přejití hranice. Rovněž jim bylo vyhrožováno deportací do Iráku. Žalobce se společně s D. R. nemůže vrátit do Iráku, neboť jim zde hrozí zabití či vážná újma. Z Iráku odešli bez souhlasu rodiny, neboť nesouhlasí s jeho vztahem s D. R. V případě návratu se bojí toho, že je rodina najde a zabije kvůli urážce na cti. Vyhledání rodinnými příslušníky a vraždy ze cti se obávají i v Rumunku, neboť nemají důvěru ve schopnost úřadu poskytnout jim bezpečí. Žalovaná se pak shora uvedenými skutečnostmi ani nezabývala a dále se na ně nedoptávala. Své rozhodnutí založila na obecných informacích o rumunském azylovém systému. Dle názoru žalobce měla žalovaná před vydáním rozhodnutí individuálně posoudit možné překážky jeho předání a učinit si úsudek, zda je aspoň potencionálně možné.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve svém vyjádření především uvedla, že alternativami k zajištění uvedenými v zákoně o pobytu cizinců zabývala. V kompetenci žalované pak není rozhodovat o konkrétním zařízení, do něhož bude cizinec umístěn. O tom rozhoduje Správa uprchlických zařízení. V případě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2015, č.j. 1 Azs 39/2015, na něž odkazoval žalobce, byla předmětem sporu zákonnost rozhodnutí o zajištění rodiny s nezletilým dítětem. V době jejich zajištění byla (prosinec 2014) byly navíc všechny ZZC v důsledku velkého přílivu nelegálních migrantů značně přeplněné, což se negativně projevilo i na kvalitě materiálních podmínek pro pobyt umístěných osob, zejména pro pobyt rodin s malými dětmi. V posuzovaném případě se však jedná o zajištění dvou dospělých osob. ZZC Bělá-Jezová je speciálně určeno i pro pobyt nezletilých dětí bez doprovodu, rodin s nezletilými dětmi, samotných žen, jakož i dalších zranitelných osob, čemuž odpovídá i materiální vybavení celého areálu zařízení. Ubytovací kapacita pak činí 358 osob, přičemž v den zajištění zde bylo umístěno pouze 6 osob. Žalobci a D. R. tak může být v podstatě ze strany personálu ZZC poskytnuta po celou dobu jejich zajištění individuální péče. Nelze ani pominout, že od vydání shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu došlo v ZZC k celé řadě stavebně technických úprav a

rozšíření nabídky poskytovaných služeb, které vedly ke zvýšení kvality životních podmínek umístěných cizinců. Žalovaná pak zmiňuje konkrétní úpravy, např. zdravotní středisko získalo nový rentgen a další lékařské vybavení. V ZZC jsou standardně dostupné služby psychologa, pedagoga, volnočasových aktivit, duchovních a tlumočnicků. Žalovaná zdůraznila, že v ZZC je přítomnost bezpečnostních prvků oproti ostatním detenčním zařízením výrazně potlačena a působí proto na cizince nejméně traumatizujícím účinkem.

8. Žalovaná dále uvedla, že chování žalobce v době jeho zajištění nevykazovalo žádné známky abnormality a ani se o žádných psychických problémech nezmínil, a tudíž se žalovaná případnými psychickými problémy nezabývala. V ZZC je pak poskytována i odborná pomoc psychologa, kterou lze v případě vzniku akutních psychických problémů využít.

9. Žalovaná dále uvedla, že žalobce neuvedl žádné okolnosti, které by mu bránily v návratu do Rumunska. Na základě dostupných objektivních informací pak žalovaná dospěla k závěru, že rumunský azylový systém netrpí nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení a předpoklad předání je proto reálný. Žalovaná je rovněž přesvědčena, že případné nedostatky jsou spíše individuálního a nikoliv systémového charakteru. V opačném případě by jistě na takovýto negativní stav již reagovaly kompetentní orgány Evropské unie či České republiky tak, jak tomu bylo v případě Řecka nebo Maďarska.

IV. Posouzení krajským soudem

10. Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

11. Žalobce namítal, že žalovaná nezohlednila v rozhodnutí graviditu jeho manželky D. R.. K tomu soud uvádí, že rozhodnutí o zajištění D. R. ze dne 14.1.2019, č.j. KRPB-10715-19/ČJ-2019-060022-Z bylo předmětem samostatného soudního přezkumu. Zdejší soud pak žalobu svým rozhodnutím ze dne 8.2.2019 pod č.j. 32 A 9/2019-24 zamítnul. V rozhodnutí o zajištění žalobce tedy nebylo nutné se zabývat graviditou jeho manželky a z toho případně plynoucími riziky a obtížemi, neboť rozhodnutí o jejím zajištění bylo předmětem samostatného soudního přezkumu. Soud proto tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

12. Další žalobní námitky směřovaly proti zvážení k alternativám zajištění a materiálním podmínkám v ZZC Bělá – Jezová.

13. Podle § 123 b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků

ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

14. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již vyslovil, že žalovaná je před zajištěním cizince za účelem jeho předání podle § 129 zákona o pobytu cizinců povinna zvážit využití mírnějších opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b a § 123c téhož zákona, a tuto úvahu promítnout do odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince (srov. rozsudek ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40). Tato zvláštní opatření však žalovaná neuloží cizinci, u něhož je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného členského státu Evropské unie (§ 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců).

15. Žalovaná se v napadených rozhodnutích zabývala tím, zda je v případě žalobce možné zvláštní opatření za účelem vycestování uložit. Soud k tomu dodává, že žalobce vědomě nelegálně opustil Rumunsko, ačkoliv je zde veden jako žadatel o mezinárodní ochranu, a cestoval do Švýcarska, na území České republiky pobývá neoprávněně, nechce zde setrvat, nemá žádné cestovní doklady ani finanční prostředky k tomu, aby si na území České republiky zajistil ubytování a ani nezná nikoho, kdo by je poskytl, nebo za něj složil finanční záruku. Z právě uvedených skutečností je zjevné, že zde nebyly předpoklady pro využití zvláštních opatření za účelem vycestování a žalovaná nepochybila, pokud v případě žalobce zvláštní opatření neuložila.

16. Soud k věci dále uvádí, že ZZC Bělá - Jezová je objekt určený pro pobyt zranitelných skupin osob, především rodin s dětmi a samostatných žen. Jednotlivé problémy, na něž žalobce odkazuje, se však týkají pobytu nezletilých dětí. I zpráva veřejného ochránce práv směřuje k podmínkám nezletilých dětí. Žalobce však nepobýval v zařízení se svými nezletilými dětmi. Soudu pak není známo a neuvádí to ani žalobce, že by ZZC Bělá-Jezová nesplňovala podmínky pro pobyt dospělých osob. Soudu proto ani tuto námitku neshledal důvodnou. A neshledal proto ani důvodnou námitku, že měl být zvažován přesun žalobce do Příjímacího střediska v Zastávce u Brna.

17. Další žalobní námitka směřovala proti neexistenci účelu zajištění s ohledem na nemožnost Dublinského předání do Rumunska. Spornou otázkou je tedy rozsah a kvalita posouzení stavu rumunského azylového systému na základě čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení, kterou provedla žalovaná v napadeném rozhodnutí pro potřeby řízení o prodloužení zajištění cizince dle § 129 zákona o pobytu cizinců. Čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení stanovuje kritéria, při jejichž naplnění není možno přemístit žadatele o mezinárodní ochranu do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný. Dle tohoto ustanovení mimo jiné platí, že: *„Existují-li závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým (pozn. lépe systémovým) nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.“* Čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie stanoví: *„Nikdo nesmí být mučen nebo*

podroben nelidskému či ponižujícímu trestu anebo zacházení.“ Při výkladu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva EU. V posudku ze dne 18. 12. 2014, č. 2/13, zabývajícím se možností přistoupení EU k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, Soudní dvůr vyslovil, že „[...] *zásada vzájemné důvěry členských států má v unijním právu zásadní význam vzhledem k tomu, že umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Tato zásada přitom zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (v tomto smyslu viz rozsudky N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78 až 80, a Melloni, EU:C:2013:107, body 37 a 63).* Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Unií.“ Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, č. C-411/10 a C-493/1, ve věci N. S. a dalších, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady ze dne 18. února 2003, č. 343/2003 (tzv. Dublin II.), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy]. Zkoumáním stavu azylového systému jiného členského státu v řízení o zajištění se zabýval již Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 – 54, uvedl: „*V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné připomenout povahu samotného řízení o zajištění, které je z časového hlediska velmi krátké, neboť žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě. V takové situaci nepochybně nelze po žalované spravedlivě žádat, aby otázku existence systémových nedostatků vyřešila zevrubně a detailně. Podle Nejvyššího správního soudu je žalovaná povinná zhodnotit zejména skutečnosti, které jsou jí známy z úřední činnosti či vyplývající z rozhodovací praxe soudů, skutečnosti obecně známy a případné okolnosti konkrétně zmíněné zajišťovaným cizincem. Z těchto hledisek je nezbytné vždy učinit úvahu, zda není předání do konkrétního členského státu vzhledem ke stavu jeho azylového systému a priori vyloučené. (...) Nejvyšší správní soud doplňuje, že teprve v následném řízení o předání se zevrubně ověří, zda je předání cizince do jiného členského státu skutečně realizovatelné.*“ Deklarace systémových nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu Evropské unie může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zjišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotyčný cizinec nemůže být v souladu s cíly dublinského nařízení zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidsko-právními standardy sdílenými všemi členskými státy Evropské unie (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 96/2017 – 87).

18. Soud dále uvádí, že žalovaná se poměrně obsáhle věnovala fungování systému azylového řízení v Rumunsku. Nejprve shrnula, že ji není známo, že by nějaký orgán ČR či Evropské unie, Soudní dvůr Evropské unie, Evropský soud pro lidská práva či český soud konstatoval, že v Rumunsku dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o

azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů o azyl, které sebou nese riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Stejně tak ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevyžaduje, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska. Žalovaná však vyšla i z dalších zpráv, a to evropské azylové databáze AIDA, World report 2017 mezinárodní nevládní organizace Human Rights Watch, EASO, za rok 2015, rumunské nevládní organizace Generatie Tanara Romania (spolupracuje s UNHCR), a ze zpráv na stránkách Komisaře pro lidská práva. V žádné z těchto veřejně dostupných zdrojů není informace o tom, že byly zjištěny systematické nedostatky azylového řízení. Žalovaná pak vyšla i z databáze Eurostatu z nich plyne, že Rumunsko i v roce 2015 převzalo řadu osob. Žalovaná odkázala i na skutečnost, že Komise Evropské unie rozhodla, že je Rumunsko povinno na základě kvót přijmout v rámci systému tzv. relokací 3264 uprchlíků z Itálie a Řecka a již k 17.1.2017 Rumunsko přijalo 513 žadatelů z Řecka a 43 žadatelů z Itálie. Správní orgán dále vycházel i informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 5.4.2018, která popisuje azylový systém v Rumunsku. Žalovaná pak konečně vycházela i z výpovědi žalobce, který neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které by se nemohl vrátit zpět do Rumunska, resp. by mu tam hrozilo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.

19. Soud k věci dále uvádí, že v o zajištění cizince nelze po žalované rozumně požadovat, aby prováděla rozsáhlé dokazování s cílem podrobně zjistit situaci v zemi, kam má být cizinec předán. Tato povinnost leží zejména na Ministerstvu vnitra, které závazně rozhoduje o samotném předání. Žalovaná v řízení o prodloužení zajištění musí vycházet zejména z obecně známých skutečností o stavu a případných nedostacích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědí zajištěných cizinců, resp. jejich námitek v tomto směru. V posuzovaném případě žalobce při podání vysvětlení dne 14. 1. 2019 nesdělil, že by měl jakékoliv výhrady k některým členským státům v otázce jejich azylového systému. Žalobce žádné výhrady či obavy nesdělil. S ohledem na skutečnost, že se jedná o rozhodnutí o zajištění, tak žalovaná provedla poměrně obsáhlé dokazování ve vztahu k azylovému systému v Rumunsku. Z jí provedeného dokazování plyne, že rumunský azylový systém netrpí závažnými systémovými nedostatky, které by předání vylučovaly. Rovněž z obecně známých skutečností nelze dovozovat,

že by Rumunsko nebylo schopné zajistit adekvátní podmínky žadatelům o azyl (jak tomu bylo v minulých letech například v případě Řecka, které v důsledku významného nárůstu přicházejících žadatelů o mezinárodní ochranu nebylo schopno zajistit řádný průběh azylového řízení). Žalobce sice v žalobě uváděl některé obtíže, které měl v Rumunsku, avšak ty neodpovídají provedenému dokazování, a ani je nesdělil v průběhu řízení o zajištění. Nelze přičítat k tíži, že se jimi žalovaný nezabýval, či se na ně nedoptával. Soudu je sice z úřední činnosti známa zpráva *Migrant Integration Center Brasov-Romania* z roku 2016, která nasvědčuje tomu, že rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora EU za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky, nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu (k tomu srov.

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11.1.2018, č.j. 4 Azs 141/2018-21 a ze dne 21.3.2018, č.j. 2 Azs 33/2018).

S ohledem na vše výše uvedené nezbylo krajskému soudu než žalobu jako nedůvodnou zamítnout (výrok I).

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II a III tohoto rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. února 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.